

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗ

Η Δυσία όλων Ξέρωλα

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

ΙΔ'.

Μόλις έφτασα στο Μιλάνο, έπειτ' από ένα είκοσιτετράωρο ταξίδι χωρίς διακοπή, είχα την τύχη να συναντήσω κάποιον από τους καλούς φίλους του Λεώνη, ο όποιος, αν και δεν τον είχε δη καθόλου και αγνοούσε την παραμονή του στο Μιλάνο, προθυμοποιήθηκε να με συνοδεύσει με άμαξι ως το ξενοδοχείο, στο όποιο, όπως μου είχε γράψει, έμενε.

"Όταν φτάσαμε εκεί, ο φίλος του Λεώνη με βοήθησε να κατεβώ απ' τ' άμαξι και μ' αποχαιρέτησε λέγοντάς μου ότι ήταν πρόθυμος να με βοηθήσει σε ό,τι χρειαζόμουν.

Προχώρησα στην ευσσο του ξενοδοχείου και ρώτησα το θυρωρό για τ' Λεώνη.

—Δέν κατοικεί. Ήδω, μου άποκρίθηκε εκείνος. "Όταν ήρθε στο Μιλάνο, κατέλυσε ήδω, αλλά έπειτα έφυγε και μόνο κάθε πρωί έρχεται για να πάρη τ' άγράμματα του.

—Μά πού μένει τώρα; ρώτησα.

Είδα ότι ο θυρωρός με κτύπησε με περιέργεια κι' ότι είτε από σεβασμό, είτε από ευσπλαχνία, δίταξε να μου άπατήσει.

Δέν θέλησα να του ζητήσω έξηγήσεις. Τόν παρακάλεσα μόνο να μ' άδηγήσει στο δωμάτιο που κρατούσε ο Λεώνης κι' εκεί του είπα:

—"Αν ξέρης πού βρίσκεται τώρα, πήγαινε να τόν βρής και πές του ότι ήρθε ή άδελφή του.

Μετά μιά ώρα παρουσιάστηκε ο Λεώνης. Μόλις με είδε, άνοιξε τήν άγκαλιά του κι' έτρεξε να με φιλήσει.

—Μή! τού φώναξα και τραβήχτηκα πίσω. Περιέμενε! "Αχ, ως τώρα με άπάτησες, μ'ην προσέθετε ένα ακόμα έγκλημα στα όσα έκανες έναντίον μου... Κτύπησε, διάβασε αυτό τ' άγράμμα! Είπε δικό σου!... "Αν έπλαστογράφησαν τ' χαρακτήρα σου, πές τ' μου άμέσως, γιατί πνίγομαι..."

Ο Λεώνης έβριζε μιά ματιά στην έπιστολή που τού έτεινε κι' άμέσως χλώμιασε σαν πεθαμμένος.

—Θέε μου! φώναξε. "Ως τώρα έλπιζα ότι με είχαν άπατήσει! "Ερχόμουν σε όένα σχεδόν με τήν πεποίθησι ότι θα ήσαν έντελώς άμίσχοι σ' αυτή τήν ατιμία... Δέν μπορούσα ούτε να τ' άρταστώ αυτό... Σκεπτόμουν ότι αν ήταν άληθεια πως σ' ένοχλούσα, θα μου τ' έλεγες πρδ ένός μηνός, τότε που έπιασε στα γόνατά μου και με παρακαλούσε να μ' ή φύγω..."

Δέν μπόρεσα να ξεακολουθήσω, γιατί τ' άδάκρυα έπνιξαν τή φωνή μου.

—Είσα άγγελος, φώναχί μου! φώναξε τέλος ο Λεώνης. Τι δυστυχία για σένα να γίνης συντροφος ένός άθλου σαν έμένα! Τι κακό έκανες πριν ακόμα γεννηθής, για να σε ρίξη ο Θεός στην άγκαλιά ένός υποτένου, που σε κάνει να πεθαινε χιλίες φορές από ντροπή κι' άπελιπσία Δυστυχισμένη "Ιουλίττα! Δυστυχισμένη "Ιουλίττα!...

Και ξέσπασε κι' αυτός σε δάκρυα. —"Άκουσε, τού είπα τότε. ήρθα ήδω για να δω, αν είσαι άδωος ή έλλογος... Είσα έννοχος, σε συγχώρω και φεύγω.

—Αυτό μονάχα δέν θέλω ν' άκούσω! φώναξε ο Λεώνης παράφορα. Σεβσε για πάντα αυτή τήν κουβέντα από τις συνομιλίες μας. Μ'ην μού εναπαίσης ότι θα φύγης! "Αν θέλησης να μ' ήγκαταλείψης, φύγε κρυφά, έτσι που να μ' ήμπορέσω να σε ήμπούσω... "Αλλά όσο μένει στις φλέβες μου ήστω και μιά ραίδα αίματος, δέν θα δεχτώ ποτέ να φύγης. Είσα ή γυναίκα μου, άνήκεις σε μένα και σ' άγαπώ... Μπορεί να σε κάνω να πεθάνης από άπελιπσία, αλλά δέν μπορώ να σ' άφήσω να φύγης..."

—Δέχομαι, τού άποκρίθηκα, και τήν άπελιπσία και τ' άθανάτο ακόμα, φτάνει να μου πής ότι μ' άγαπάς.

—Ναί! Ναί! Σ' άγαπώ! φώναξε με τή συνθησιμένη του παράφορα. "Εσένα μονάχα άγαπώ! "Εσένα! Καμιά άλλη δέν θα μ' ήμπορέσω ν' άγαπήσω!

—Μά και πάλι λες ψέμματα! τού είπα. "Εού άκολούθησες τήν πριγκήπισσα Τσιγκαρόλι.

—Να, αλλά τήν άποστρέφομαι..."

—Πώς! φώναξα καταπληκτ'η. Και γιατί λοιπόν τήν άκολουθήσες;

—Ισιά άισχρά μυστήρια κρύβονται μέσα σ' αυτά τ' ανίγυμματα; Ο Σιαλμ θέλησε να μου δώση να καταλάβω ότι συνεδέσης με τή γυναίκα αυτή από φιλοχρηματία, μολοντί εινε γρηά... Α! Τι με άναγκάζεις να λέω!...

—Μ'ην πιστεύσης αυτές τις συκοφαντίες, μου άπάντησε ο Λεώνης. "Η πριγκήπισσα Τσιγκαρόλι εινε νέα κι' ώραία και σου όμολογώ πως τήν ήρωτεύθηκα.

—Δόξα σοι ο Θεός! είπα, αναστενάζοντας βαθειά. Σε προτιμώ όπιστο, παρά άτιμο... "Αγάπα τήν, αγάπα τήν πολύ, άφού εινε πλούσια και ού φτωχός. "Αν τήν άγαπάς πολύ, ο πλούτος κι' ή φτώχεια θα εινε λέξεις χωρίς σημασία μεταξύ σας... "Ετσι και γώ σ' άγαπούσα, αλλά μολοντί δέν είχα τίποτε άλλο να ζήσω από τ' άδωρα σου, δέν κοκκίνιζα γι' αυτό, γιατί ήξερα πως κι' εσύ μ' άγαπούσες... "Αφήσε με λοιπόν να φύγω και π'ήγαινε κοντά σ' αυτήν που άγαπάς. "Η έπιμονή σου να με κρατάς κοντά σου για να πεθάνω από άπελιπσία, εινε τρέλλα και σκληρότης συγχρόνος.

—Έχεις δίκιο, είπα περίλυπα ο Λεώνης. Φύγε λοιπόν, ήγκατάλειψέ με... Κάτω έργο δημίου, ζητώντας να σ' ήμπούσω να φύγης!...

Και βγήκε έξω σαν τρελλός. Τότε έγω γούτασα και ζήτησα από τ' Θεό δύναμι... "Επειτα σηκώθηκα κι' έτοιμάστηκα για τήν άναχώρησι μου.

Άφού μάζεψα πάλι τ' ά πράγματα, παράγγειλα για ταχυδρομικά άδωγα και κατόπιν πλάγισα σ' ένα κρεβάτι. Τόσο άποκαμωμένη ήμου άπ' τήν κόυρασι και τόσο με είχε καταβάλλει ή άπελιπσία, ώστε βυθίστηκα σ' ένα ύπνο βαθύ σαν τ' άθανάτο. "Όταν έπειτα από μισή ώρα ζύνησα, βρέθηκα καταπληκτ'η μέσα στην άγκαλιά του Λεώνη.

—Τού κάκου θέλεις να φύγης! μου είπα, σπίγνοντάς με παράφορα. Αυτό ξεπερνάει τις δυνάμεις μου... Διέταξα κι' ήδωτα τέλωγα που σου έφεραν... Φεύγοντας από δω, πήγα να περπατήσω στους άγρούς και κατέβαλα κάθε προσπάθεια για να πεσω τόν έαυτό μου πως ήταν άπαραίτητο να χριστούμε. "Αποφάσισα μάλιστα να μ'ην ήρθω να σ' άποχαρηστήσω. Και με τ' σκέψι αυτή, πήγα στής πριγκήπισσας, προσπαθώντας να φανταστώ ότι τήν άγαπούσα... "Όχι!... Δέν τήν άγαπώ! Τή μισώ! "Εσένα μοναχά άγαπώ!... Και γι' αυτό δέν μπορώ να σε στερηθώ! Πρέπει να με μινεις κοντά μου! Νά μ' ή χάσο..."

Η άδελπάλληλες αυτές συγκινήσεις μου είχ'ν έξασθενήσει τόσο τήν ψυχή, ώστε τ' μυαλό μου είχε άρχίσει να θαλώνει και να μ' ήμπορη να σκεφθί πεία λογικά. "Εκτός αυτού, ο Λεώνης έξασκούσε σε μένα μιά μηχανική δύναμι, απ' τήν όποια μου ήταν άδύνατον ν' άποσπασθώ. Τό βλέμμα του, ή φωνή του, τ' άδάκρυά του ήπνεργούσαν τόσο, στα νεύρα μου, όσο και στην καρδίά μου. Είχε κατακτήσει μιά μηχανή, ή όποια λειτουργούσε σύμφωνα με τή θέλησι του.

"Εγώ τόν συγχώρεσα και τού όποσέθηκα ότι ήθελε. Μού είπα ότι ή πριγκήπισσα Τσιγκαρόλι, ή όποια ήταν χήρα, είχε βάλει τ'ό μυαλό της να τόν παντρευτ'η, νομίζοντας ότι τήν άγαπούσε κι' εκείνος κι' ότι έπειδή είχε έκτεθη πολύ στον κόμο μαζύ του, δέν μπορούσε να τήν ήγκαταλείψη μονομιάς, αλλά σιγά-σιγά,

Στάθηκε μπρός στη βιτρίνα ένός κομμωσιολογείου και μού έδειχνε τ' άκομήματα...

γιατί άλλοις δὲ ἔχει νὰ κάνει μὲ δλους της τοὺς συγγενεῖς.

—“Ἄν ἐπρόκειτο νὰ μονομαχοῦμαι μὲ δλους της τοὺς ἀδελφούς, μὲ δλους της τοὺς ἐξαδέλφους καὶ τοὺς θείους, δὲν θὰ μὲ ἔμελλε, ἐξακολουθῆσαι ὁ Λεώνης. Ἄλλ’ αὐτοὶ θὰ καταφύγουν σὲ ἄλλο εἶδος ἐκδίκησης, ὅπως κάνουν ἐδῶ ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄρχοντες. Θὰ μὲ καταγγέλου ὅτις Ἀυστριακὸς ἄρχος ὡς καρμποῦρου συνωμότη καὶ τότε θὰ μὲ ριζούν ὡς καμιά εἰρκή, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν θὰ μὲ βγάλουν ἴσως ποτέ.

“Ὅλ’ αὐτὰ τὰ ἀνόητα περαιοῦθα ἐγὼ τὰ πείσινα σὺν μικρῷ παιδί... Ἐγὼ δεχθῆκα νὰ παρουσιάσωμαι σὸ ξενοδοχεῖο ὡς ἀδελφὴ του, νὰ βγάλω ὁπιαῖς ἐξω καὶ ποτὲ μαζὺ του, καὶ νὰ τὸν εἰρήνω ἐλευθέρω σὲ γαστὴ ὄρα νὰ ἐπισκεπταί τὴν πριγκίπισσα Ιουγκαρόλι.

IE’

Ἡ ζωὴ αὐτὴ ἦταν ἀφόρητη... Ὡς τότε μοῦ ἦσαν ἀγνωστα τὰ βασανιστήρια τῆς ζήλιας, τὰ ὁποία ὑπέφερα τώρα σιωπηλὰ μὲ θέλοντας νὰ ἀπειθῶναι ἐπὶ Λεῶνι παρὰπάνω ποῦ θὰ τὸν ἐκάναν νὰ πλῆξῃ. Ἐξ ἄλλου, οὐτε καὶ μοῦ ἔμενε πειὰ δύναμις νὰ τὰ ἐκφράσω. Εἶχα ἀποφασίσαι νὰ περιμένω καρτερικὰ τὸ θάνατό. Ἦμιον τόσο συντριμμένη, ὥστε εἶχα τὴ βεβαιότητα πὸς δὲν θ’ ἀργάσω νὰ πεθάνω. Ὁ Λεώνης ζοῦσε πιά ὀλοφάερα μὲ τὴν πριγκίπισσα Ιουγκαρόλι. Στὸ θέατρο, στοὺς χοροὺς παρουσιαζόταν πάντα μαζὺ της. Ἐξέφυγε γιὰ μὴ σιγίμη κ’ ἐρχόταν νὰ μὲ δῆ καὶ ἔπειτα ἐξαγαγύριζε νὰ φάῃ μαζὺ της καὶ μόνο στὶς ἔξῃ τὸ πρῶτ’ ἐρχόταν σὸ δωμάτιό μας.

Τότε ἔπεφτε σὸ κρεββάτι κατὰκοπος καὶ χωρὶς κέφι. Σηκωνόταν κατὰ τὸ μεσημέρι, σιωπηλὸς κ’ ἀφηρημένος, ἔπειτα πήγαινε σὸ ὄπιτι τῆς ἐρωμένης του, μὲ τὴν ὁποία ἔθγαινε περίπατο μὲ τὸ ἀμάξι.

Πολλὲς φορὲς τοὺς ἔβλεπα νὰ περῶναι ἀπὸ τὸ δρῶμο ποῦ ἦταν τὸ ξενοδοχεῖο μας. Ὁ Λεώνης εἶχε κοντὰ της τὸ ἴδιο ὄφος ποῦ εἶχε ἄλλοτε κοντὰ μου.

“Ἐνα βράδυ κατὰ τὸ ἡλιοδασύλεμα, ἔθγαινα ἀπὸ τὸν καθέδρικό νῶσ, στὸν ὁποῖο εἶχα ἰκεπεῖσει τὸν “Yilmaz” νὰ μὲ καλέσῃ κοντὰ του. Βάδιζα ἀργὰ κάτω ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπῆ προπύλαια καὶ καθὲ τόσο σηκίζομουν στοὺς στολοὺς λόγφ τῆς ἀδυναμίας μου. Πυρετὸς μὲ βασάνιζε. Ὁ ἀέρας ποῦ μὲ χτυποῦσε, μ’ ἔκανε νὰ ἱδρῶν. Ἐμοιάζα μὲ φάντασμα περισσότερο, παρὰ μὲ ζωντανὸ πλάσμα.

“Ἐξάφην, ἄκουσα νὰ μοῦ μιλήσῃ ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος μὲ παρακολουθοῦσε ἀπὸ πολλὴ ὄρα, χωρὶς νὰ τοῦ δίνω μεγάλη προσοχή. Γύρισα τέλος σὲ κάποια στιγμή τὸ κεφάλι μου κ’ ἀναγνώρισα, ποῦ νομίζετε; Τὸν Ἐρριέττι.

Μὲ μίᾳ γύρισε μέσα μου ἡ ἀνάμνησι τῆς πατρίδας μου καὶ τῶν γονέων μου. Ἀγαμῶνα ἀμέσως τὴν ἀνεξήγητη συμπεριφορὰ αὐτοῦ τοῦ νέου πρὸς ἐμένα, καὶ τὴν ψυχρότητα μου πρὸς τὸν παλιὸ ἑρωτὰ του. Συλλογιστήκα μόνονα τὸν πατέρα μου καὶ τὴν ἡμέτερα ἡμῶν, καὶ τοῦ ἔδωσα εὐχαριστίας τὸ χέρι μου κ’ ἄρχισα νὰ τοῦ ἀπειθῶναι ἕνα σωρὸ ἑρωτήσεων. Αὐτὸς ὡστόσο δὲν ἔσπευδε νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ, μολοντὶ φαίνονταν πολὺ συγκινημένος.

—Ἔστιε μόνη ἐδῶ; μὲ ρώτησε. Μπορῶ νὰ σᾶς μιλήσω, χωρὶς νὰ σᾶς ἐκθέσω σὲ κανένα κίνδυνο.

—Εἶμαι μόνη, τοῦ ἀπάντησα. Κανένας ἐδῶ δὲ μὲ γνωρίζει, ὅσθι φροντίζῃ γιὰ μένα. Ἄς καθήσουμε κ’ αὐτὸ τὸν πέτρινο πάγκο, γιὰτὶ ὑποφέρω καί, γιὰ δνομα τοῦ Θεοῦ, ἄς μιλήσουμε γι’ αὐτοῦς... Ἐχει περάσει ἕνας ὀλόκληρος χρόνος, χωρὶς ν’ ἀκούσω κἀν νὰ προφέρωμ τὸ δνομά του.

—Οἱ γονεῖς σας! ἔκανε περίλυπος ὁ Ἐρριέττι. Ἄλλοιμον!

Ὁ ἕνας αὐτῶν δὲν ὡς κλαίει πειὰ.

—Ὁ πατέρας μου πέθανε! φώναξα καὶ πετάχθηκα ἀπάνω

Ὁ Ἐρριέττι δὲν μοῦ ἀπάντησε.

Σαριάστιακα πάλι στὸν πέτρινο πάγκο, συντριμμένη ἀπὸ τὸ βάρος τῆς συμφορᾶς μου καὶ εἶπα χαμηλώνοντας τὴ φωνή μου: —Θεὸ μου, ἐνὸ, ὁ ὁποῖος θὰ μ’ ἐνώσῃ σὲ λίγο μαζὺ του, φρόντισε νὰ συγχώρησῃ τὴν κόρη του.

—Ἡ μητέρα σας, ἐξακολουθῆσε ὁ Ἐρριέττι, ὅτεφερε ἀπὸ μὴ μεγάλη κ’ ἐπίπειν ἀρρώστια μετὰ τὸ θάνατό του. Ὅταν σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι, προστάθησε νὰ διασκεδάσῃ τὴ λύπη της στὶς συναστροφές, ἀλλὰ εἶχε χάσει πειὰ ἀπὸ τὰ πολλὰ

δάκρυα τὴν ὀμορφίη της καὶ δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ καμιά παρηγορία στὴν κοσμικὴ κινήσι.

—Ὁ καλὸς μου πατέρας πέθανε κ’ ἡ μητέρα μου γέρασε ἀπ’ τὴ θλίψη της! Θεὸ μου! Κ’ ἡ θεία μου;

—Ἡ θεία σας προσπαθεῖ νὰ παρηγορήσῃ τὴν μητέρα σας, λέγοντάς της ὅτι δὲν εἶστε ἀξία τῶν στεναγμῶν της. Ἄλλὰ ἡ μητέρα σας δὲν τὴν ἀκούει καὶ καθὲ μέρα βυθίζεται περισσότερο στὴν ἀπόγνωσι της. Καὶ σε, κυρία, τί κάνετε;

—Παρ’ ἄλη τὴν ψυχρότητα μὲ τὴν ὁποία ὁ Ἐρριέττι πρόφερε τὴν τελευταία αὐτὴ φράσι, δὲν μπόρεσε ὡστόσο νὰ μὴ τῆς δῶσῃ ἕνα τὸνο συμπαιθείας γιὰ μένα.

—Ἐγὼ πεθᾶνω, καθὼς βλέπετε...

Πῆρε τὸ χέρι μου καὶ διὸ δάκρυα κύλισαν ἀπ’ τὰ μάτια του.

—Ἀστυχιομένο κορίτσι! μου εἶπε. Ἐγὼ δὲν φταῶ γι’ αὐτὸ τίποτε. Ἐκᾶνα δ,τι μποροῦσα νὰ σ’ ἐμπόδιω νὰ πέσῃ στὸ βάραθρο, ἀλλὰ ἐοῦ τὸ θέλησε ἀπὸ σὺ...

—Μὴ μοῦ μιλάς γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό, τὸν δέικονα. Μοῦ εἶπε ἀδῶντο νὰ μιλήσω σχετικῶς μὲ σενα... Πές μου μόνο ἂν ἡ μητέρα μου ἔστειλε νὰ μ’ ἀναζητήσουν μετὰ τὴ φυγή μου;

—Ἡ μητέρα σου σ’ ἀναζητῶν, ὄχι μόνο ὡς χρειαζόταν Ἡ δυστυχιομένη! Ἦταν σὺν τρελλῇ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της.

—Καὶ ἔλπιζε νὰ γυρίσω;

—Ναί, ἔλπιζε καὶ σὲ περιμένε... Καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἐλπιζῃ καὶ θὰ σὲ περιμένει ἡ τὴν τελευταία της σιγίμη.

Νέα δάκρυα καὶ λυγμοὶ μοῦ ἦρθαν. Ὁ Ἐρριέττι δὲ ἄφηγε νὰ κλαίω, μὴ λέγοντας ὅσθι λέξι. Μοῦ φαίνεται μάλιστα ὅτι κ’ αὐτὸς ἔκλαιγε.

Σκούπισα τὰ μάτια μου καὶ ἐπινῆα τοὺς λυγμούς μου γιὰ νὰ τὸν ρωτήσω ἂν ἡ μητέρα μου λυπήθηκε γιὰ τὴν ἀτιμία μου, ἂν κοκκίσειε γιὰ μένα κ’ ἂν ἐπρόφερε καμιά φορὰ τὸ δνομά μου.

—Ἀβῆκακα τὸ ἔχει σὸ στόμα της, μοῦ ἀπάντησε ὁ Ἐρριέττι. Διηγείται σ’ ὅλο τὸν κόσμον τὸν πόνου της, τὸσο ποῦ οἱ δικοὶ της βαρῆθηκαν πειὰ ν’ ἀκούνη αὐτὴ τὴν ἱστορία...

—Καὶ σὺ, Ἐρριέττι, θὰ μὲ περιφρόνησε χωρὶς ἄλλο;

—Ναί, δὲν σ’ ἀγαπῶ πειὰ κ’ ὅσθι σώζεται σήμερα ὅσθι ἔχουν ἀπὸ τὴν παλαιὰ μου ἐκτ μιση γιὰ σενα... μοῦ ἀπάντησε Ἄλλὰ σὲ λυπάμαι καὶ θέλω νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμος. Θέλεις νὰ γράφω στὴν μητέρα σου; Θέλεις νὰ σε αἰσιοδεῶσω κοντὰ της; Λέγε μου... Ὅ,τι κάνω, δὲν τὰ κῶνα χάρην φίλιας, ἀλλὰ κατὰ καθήκον...

Ἐγὼ δὲν τοῦ ἀποκρίθηκα τίποτε.

—Λοιπὸν, ἐξακολουθῆσε ὁ Ἐρριέττι, θέλεις νὰ μείνης ἐδῶ μόνη σου κ’ ἐγκαταλειμμένη; Πόσος καιρὸς πέρασε ἀπὸ τότε ποῦ ὁ σὺ ζυγὸς σου σ’ ἐγκατέλειψε;

—Δὲν μ’ ἐγκατέλειψε, τοῦ ἀπάντησα. Ζοῦμε πάντα μαζὺ.

—Ἐναντιώνατε μάλιστα στὴν ἀναχώρησι μου, τὴν ὁποία σκέπτομαι πάντοτε καί, τὴν ὁποία δὲν ἔχω τὴ δύναμι νὰ πραγματοποιήσω.

Καὶ πάλι βυθίσθηκα σὲ μὴ βαθεῖα σιωπή. Κατόπιν, σὺν αὐτόματῳ, σηκώθηκα καί, σηκισμένη σὸ μπράτσο τοῦ Ἐρριέττι, ἐξαγαγύρισα σὸ ξενοδοχεῖο μου.

—Θέλεις νάρθῃς ἀφρὺ νὰ μοῦ πῆς τί σκοπεῖεις νὰ κάνης; μὲ ρώτησε καθὼς μ’ ἀποχαρτοῦσε.

—Ναί, τοῦ ἀπάντησα, χωρὶς νὰ σκεφθῶ ὅτι ἦταν ἐνδεχόμενο νὰ εναντιωθῆ μὲ τὸ Λεῶνι.

—Καὶ ποιά ὄρα;

—Ὅποτε θέλεις, τοῦ ἀπάντησα ἡλιθίως.

Ἦρθε πράγματι τὴν ἄλλη μέρα, λίγες σιγίμες μετὰ τὴν ἔξοδο τοῦ Λεῶνι. Δὲν βυθόμουναι πειὰ ὅτι ποῦ εἶχα πῆ νάρθῃ καὶ τόσην ἀτιμία ἐδειξε, βλέποντάς τον, ὥστε ἀναγκάστηκε νὰ μοῦ τὸν ἀμείψῃ. Τότε ἦρθαν σὸ μαζιὸ μου μερικὰ λόγια ποῦ εἶχα ἀκούσει ἂν λένε ὁ Λεῶνις κ’ οἱ φίλοι του, τὰ ὁποία νόμιζα πὸς ἀφοροῦσαν τὸν Ἐρριέττι κ’ ἀπειλοῦσαν τὴν ζωὴ του. Ἐφρίξα ἀνελογιζόμενη σὲ ποιά κίνδυνο τὸν ἔξέθετα.

—Ἄς βγῶμε ἐξω! τοῦ εἶπα ἀνατριχιάζοντας, γιὰτὶ ἐδῶ δὲν εἶσα καθόλου ἀσφαλῆς.

Ὁ Ἐρριέττι χαμογέλασε καὶ μ’ ἕνα μορφασμὸ μὸ ἐξέφρασε τὴν ὑπερτάτη περιφρόνησιν του γιὰ τὸν κίνδυνο, τὸν ὁποῖο φερόμουν.

—Ἄκουσε, μοῦ εἶπε. Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖο ὀνονεῖς, δὲν θὰ τοῖμησῃ ποτέ νὰ σηκώσῃ χέρι ἐπάνω μου, ἀφρὺ ὅσθι τὰ μάτια του δὲν τολμοῦν ν’ ἀπικρούσῃν τὰ δικά μου.

Μοῦ ἦταν ἀδῶντον ν’ ἀκούω νὰ μιλοῦν ἔτσι γιὰ τὸ Λεῶνι.

Ὁ φίλος τοῦ Λεῶνι μὲ βοήθησε νὰ κατέβω ἀπὸ τὸ ἀμάξι...

Παρ' όλα του τα τρομερά ελαττώματα και την άθλια του συμπεριφορά, ήταν ακόμα για μένα ό,τι είχα πιο αγαπητό στον κόσμο. Παρακάλεσα λοιπόν τον Έρριέτι να μη τόν κακολογήσει έτσι μπροστά μου και πρόσθεσα:

—Για μένα λέγε ότι θέλεις. Περιφρόνησε με, κατηγορήσε με για φληαφιλότητα, άκαρδη που έγκατέλειψε τους πιο αγαπούς γονείς του κόσμου... Δεν θα πειραχτώ καθόλου... Θά σ' άκουσω κλαίγοντας και δεν θα πάσω να σ' ευγνωμοιάω για όσα μου πρότεινες χθές. Άλλά άφησε με να σέβωμαι το όνομα του Λεώνη...

—Νά σέβωμαι τόνομα του Λεώνη! φώναξε ο Έρριέτι, γελώντας σαρκαστικά. Άλλά τό δέχομαι κι' αυτό, άν δεχτής νά φύγης μαζί μου στις Βρυξέλλες... Έλα νά παρηγορηστής τή μητέρα σου τή φτωχή... Όλη τήν ήμέρα τήν περνάει μπροστά σ' άνοιχτό της παράθυρο και σ' περιμένει... Ξαναγύρισε στό δρόμο του καθήκοντος και σού υπόσχεται ν' άφήσω ήσυχο τόν άθλιο πού σέ κατέστρεψε, ενώ μπορώ νά τόν συντρίψω σάν άχυρο, άν θέλω...

—Νά Ξαναγυρίσω κοντά στή μητέρα μου! Άπάντησα. Ψ! γαί, ή καρδιά μου πού τό προστάζει αυτό σέ κάθε στιγμή... Άλλά δέν μου τό επιτρέπει ή φιλοτιμία μου νά Ξαναγυρίσω στην πατρίδα μου... Πώς θά μου φερθούν, άν γυρίσω, όλες αυτές ή γυναίκες πού με ζήλευαν άλλοτε για τή λαμπρότητα μου και πού χαίρονται σήμερα για τόν Ξεπεσμό μου;

—Φοβάμαι, Ίουλίττα, πώς δέν είν' αυτός ο λόγος πού δέν θέλεις νά γυρίσης πίσω. Ή μητέρα σου, όπως Ξέρεις, έχει και μία έξοχική βίλλα. Έκει θά μπορούσες νά ζήσης μαζί της, μακριά άπ' τήν άδυσωπήτη κοινωνία. Με τήν παρουσία σας θά μπορούσε νά ζήσης όπου θέλεις, σέ μέρη πού θάνα άγνωστή ή συμφόρα σου, κι' έτσι ν' άποκτήσης καινούργιους φίλους, πού θά τούς τραβήξης με τή όμορφιά σου και τήν Ξυμπαρία σου. Όμορφος όμως πώς δέν θέλεις νά έγκαταλείψης τό Λεώνη.

—Θέλω, τού άποκρίθηκα κλαίγοντας, μά δέν μπορώ.

—Δυστυχισμένη! Δυστυχισμένη! είπε περίλυπος ο Έρριέτι. Είσα καλή και άφωτισμένη, αλλά δέν έχεις περηφάνεια. Κι' όταν μία γυναίκα δέν έχει περηφάνεια και φτάνει στή θέσι σου, δέν μπορεί νά σωθή. Δυστυχισμένη γυναίκα, σέ λυπάμαι με όλη μου τήν καρδιά, γιατί αγαπάς ένα άνανδρο.

—Άλλά τελοςπάντων, τόν ρώτησα φοβισμένη από τό ύφος του, τί έκανε ο Λεώνης για νά έχης τό δικαίωμα νά τόν βρίζης έτσι;

—Αμφιβάλλεις άν έχω αυτό τό δικαίωμα; Άλλά τότε δέν μου λές, γιατί ο Λεώνης, ενώ ήταν άτρόμητος — αυτό είνε άναμφισβήτητο — και άριστος Ξιφομάχος, ποτέ δέν τόλμησε νά με προκαλέσει, έμένα ο οποίος σ' όλη μου τή ζωή δέν άγγίξει ποτέ σπαθί, ενώ τόν έδιωξα άπ' τό Παρίσι με μία μόνο λέξη κι' από τις Βρυξέλλες μ' ένα μόνο βλέμμα;

—Αυτό είνε πράγματι άκατανόητο, είπα. —Μήπως άγίσιος τίνας είσαι ερωμένη; Ξεκαλούθησε ο Έρριέτι. Δέν έτυχε κανείς νά σου διηγηθή τό θαυμάσιο κατορθώματα σου τό Λεώνη; Όχιτε κοκκινισες ποτέ σου, γιατί δραπέτισες μ' ένα αίσχρο κλέφτη, αφού άπογύμνωσες τόν πατέρα σου;

—Άκούγοντας τά λόγια αυτά, έβγαλα μία σπαραχτική κραυγή κι' έκρυφα τό πρόσωπό μου μέσα στα χέρια μου. Έπειτα σήκασα τό κεφάλι μου και φώναξα με δόναμι:

—Αυτό είνε ψέμμα! Είνε ψέμμα!... Ποτέ δέν έφτασα σέ τέποιο σημείο χαμερπείας, ούτε κι' ο Λεώνης. Κατά τή φυγή μου, μόλις άπομακρυνθήκαμε σαραντά λεύγες από τις Βουξέλλες, ο Λεώνης στάθηκε μέσα στή νύχτα και ζήτησε ένα κιβώτιο, μέσα στό όποιο έβαλε όλα τά πολύτιμα κοσμήματα για νά στέλλω στόν πατέρα μου.

—Είσα βέβαιη ότι τό έκανε αυτό; ρώτησε ο Έρριέτι γελώντας περιφρονητικά.

—Βεβαιωσάτη! φώναξα. Είδα τό κιβώτιο κι' είδα τό Λεώνη νά βάζη ένα μ' μέσα τά κοσμήματα.

—Είσα βέβαιη ότι τό κιβώτιο αυτό δέν σας άκολούθησε στό ύπλοιο ταξίδι σας; Είσα βέβαιη ότι δέν άνοιχτηκε όταν φτάσατε στή Βενετία;

Ή τελευταία αυτή ερώτηση έχυσε στό μυαλό μου τόσο φως, ώστε δέν μπορούσα πιά νά διατάσω. Κι' άμέσως θυμήθηκα όσα τό κάκου προσπαθώσες ν' άτιληφθή ή μνήμη μου σχετικώς με τό ζήτημα αυτό. Θυμήθηκα τή νύχτα στην Έλβετική καλύβα, όταν είδα τό Λεώνη νά βγάλλη κρυφά τό θησαυρό του από τό λάκκο, μέσα σ' όσον όποιο τόν είχε χύσει. Θυμήθηκα τέλος τή δεύτερη μέρα τής άφίξεώς μας στή Βενετία, όταν βρήκα τό κιβώτιο άδειανό και τήν διαμαντένια πόρπη καταγής, τυλιγμένη μέσα στό βαμπίκι. Ή επίσκεψις τού Έβραίου σαδδαιου κι' ή πεντακόσες χιλιάδες φράγκα πού μέτρηση στό Λεώνη, ήταν φανερό πιά πώς σχετιζόταν με τά τιμαλφή του κι-

θωπιού.

Ή απόγνωση πού μου έφεραν οι όρθοί αυτοί συλλογισμοί, ήταν τόσο, ώστε ύψωνόιντας τά χέρια μου προς τόν ουρανό, φώναξα:

—Όστε έτσι λοιπόν; Όστε όλα χάθηκαν για μένα κι' αυτή άκόμα ή έκπιμισι τού πατέρα μου και τής μητέρας μου; Όστε όλα δηλητηριάστηκα, κι' αυτή άκόμα ή άνάμνησις τής Έλβετίας. Οι Ξξη μήνες τής ευτυχίας και τού έρωτος πού περάσαμε έκει, ήταν άφιερωμένα στην απόκοψη μιάς κλοπής;

—Και στή διαφυγή από τις έρευνες τής άστυνομίας, έπρόσθεσε ο Έρριέτι.

—Άλλά όχι! Όχι! φώναξα Ξεαλλη. Μ' αγαπούσε!... Είμαι βέβαιη πως μ' αγαπούσε... Όσάκις θυμήθω τόν καρπό εκείνο, είνε άδύνατο νά άμφιβάλλω για τήν αγάπη του. Ο Λεώνης ήταν, άν θέλεις, ένας κλέφτης, ο οποίος μαζί με μία κόρη άπήγαγε κι' ένα θησαυρό μαζί της, αλλά τά αγαπούσε και τά δύο.

Ο Έρριέτι σήκωσε τούς ώμους του, χωρίς νά μου άπαντήσει.

Κατάλαβα τότε πως παραληρούσα και, συνερχόμενη, θέλησα άμέσως νά μάθω ποιά ήταν ή άφορμή τής άκατανίκητης έπιβολής πού ο Έρριέτι Ξξασκούσε στό Λεώνη.

—Θέλεις νά τό μάθης αυτό; με ρώτησε.

Σώπασε άμέσως και βυθίστηκε σέ σκέψεις. Και κατόπιν Ξξακούθησε:

—Θά σού τό πώ... Μπορώ νά σού τό πώ... Μά μου φαίνεται άδύνατο νά μη τό μάτψεις κιόλας, αφού Ξξησες ένα χρόνο μαζί του. Στή Βενετία πρέπει νά Ξξασκούσε πολλούς μπροστά στα μάτια σου...

—Ποιός νά Ξξασπάσης; Ο Λεώνης; Πρόσεξε, Έρριέτι, ή λές λόγια στόν άέρα... Άρκετες είνε κατηγορίες πού άτηθύβουν ήξη άναψωνο του.

Ο Έρριέτι πήρε ύφος σοβαρό και μου άπάντησε:

—Σέ θεωρώ άκόμα και σήμερα, Ίουλίττα, άνίκανη νά γίνης συνένοχος τού άνθρώπου αυτού, αλλά πρέπει νά φοβάσαι μήπως γίνης κάποτε. Πρόσεξε, προς Θεού!... Άγισό άν μορηή μία γυναίκα νά είνε έρωμένη ενός παληανθρώπου, άτιμωρητι;

—Μά μ' Ξξευτελίζεις, κύριε!

Τά λόγια σου αυτά είνε πολύ σκληρά... Ίελειώσελοπόν τό έργο σου, σπάρανε τήν καρδιά μου ως τό τέλος, κι' Ξξηγήσε μου τί είνε εκείνο πού σού δίνει δικαίωμα για νά μιλήσω ετσι, ζωής και θανάτου στό Λεώνη; Που τόν γνώρισες; Ή Ξξερεις για τό παρελθόν του; Έγώ δυστυχώς, δέν Ξξέρω τίποτε... Είσα τόσες άντιφάσεις σ' αυτό τόν άνθρωπο, ώστε άγνωσ πιά αν είνε πλούσιος ή φτωχός, ή κατάγεται πραγματικά από άριστοκρατική οικογένεια ή άπ' τόν όχλο. Άκόμα και γι' αυτό τό όνομά του άμφιβάλλω άν είνε πραγματικά δικό του.

—Τό όνομά του, άποκρίθηκε ψυχρά ο Έρριέτι, είνε τό μόνο πράγμα που ή τύχη δέν τόν άφησε νά κλέψη. Όνομάζεται πραγματικά Λέων Λεώνης κι' άνήκει σέ μία από τις πιο άριστοκρατικές οικογένειες τής Βενετίας. Ο πατέρας του είχε κληρονομήσει μεγάλη περιουσία και Ξξησε τό λαμπρό μέγαρο, στό όποιο κατοικήσατε. Άγαπούσε με μεγάλη στοργή τό γιού του, ο οποίος από μικρός Ξδειχνε πως είχε πνεύμα Ξξαρκετικό. ΞΕτσι τό Λεώνης άναπαρήκα με μεγάλη φροντίδα και σέ ηλικία δεκαπέντε χρόνων περιηγήθηκε όλη σχεδόν τήν Εύρωπή μαζί με τόν παιδαγωγό του Ίαξειδεύοντα επί πέντε χρόνια, έμαθε με άπίστευτη εύκολία τή γλώσσα, τις συήθειες και τή φιλολογία των χωρών άπ' τις όπες πέρασε. Μά ο θάνατος τού πατέρα του τόν άνάγκασε νά Ξξαναγυρίσει στή Βενετία μαζί με τόν παιδαγωγό του. Ο παιδαγωγός αυτός ήταν ο άδής Ζακνίνι, τόν όποιο φατάζομαι πως θάάλεπες συχνά αυτό τό χειμώνα στό άνάκτορο τού Λεώνη. Άγνοώ όμως άν τόν Ξξερεις καλά. Είνε άνθρας με ζωηρή φαντασία, μεγάλη μόρφωση κι' ευφύεστατος, αλλά και κακοήθης και ύποκριτης στόν ύπερίτατο βαθμό.

(Άκολουθεί)

